

είνε παράνομος, μιά πράξις έναντίον τής ελευθερίας του ατόμου και ή πράξις αήτή θα θωρήνη τους άρχηγούς σας και σας τους ίδιους...

Ο άστυνόμενος δέν άπαντά. Μονάχα τή στιγμή που ετοιμαζέται να φύγη με τον γιατρό, κυττάζει με άπόγνωστον τούς λοιπούς, που θουθούν παρακολουθούν την σκηνή, κοινοστέκεται, θέλει κάτι να πη και τέλος τραυλιόει:

—Καλή...νύχτα σας, κυριοί!

Ο Βενιαμίν Κλεμανσώ έμεινε ένα μήνα στη φυλακή. Στο διάστημα αυτό, ή κ. Κλεμανσώ έπήγαινε κάθε μέρα με τά παιδιά της και έπισκεπτόταν τον φυλακισμένο. Ο Ζωρζ δέν έλλειψε ούτε μιά φορά από την καθημερινή αυτή έπίσκεψη και επί ώρας ολόκληρης συζητούσε κρυφά με τον πατέρα του.

Έκει μέσα, ο φιλόσοφος και επαναστατής Βενιαμίν Κλεμανσώ, δίδασκε στο γυίο του τίς επαναστατικές άρχές του, το μίσος κατά τής τυραννίας, ζύμωνε το πνεύμα του παιδιού του με τύλη και θέληση. Ο μήνας αυτός τής οικογενειακής ελιμωφης, συντέλεσε περισσότερο στην πνευματική καλλιέργεια του νέου, παρά όλοκληρή ή πέτρα που άπέκτησε στα μετέπειτα χρόνια.

Σέ λίγο, όλοι οι κάτοικοι τής Νάντης, κατάπληκτοι πληροφουριόταν, πως ο Βενιαμίν Κλεμανσώ είχε καταδικασθί σέ έξορισμό στην Άλγερια. Όλοκληρή ή πόλις σηκώθηκε στο ποδι διαμαρτυρήθηκε, φώναξε... Τού κάκου δυοσι! "Εφθασε τέλος ή ημέρα τής αναχωρήσεως του έξοριστου..." Ο Νομάρχης, για να εξασφαλίση την τάξι κατά την μεταφορά του κρατουμένου, ζητησε τή θούβεια τής φρουράς τής πόλεως. Πρωτ-πρωτ, ο γιατρός θγήκε από τή φυλακή υπό λοχυράν συνοδεύειαν. Πισω άπο την διπλή σειρά των στρατιωτών, το συγκεντρωμένο πλήθος, αγανακτισμένο, μουρμουρίζει. Άπέναντι στη φυλακή, σ' ένα παράθυρο ενός φιλικού σπιτιού, ή κ. Κλεμανσώ κλαίει με λυγμούς.

Δέν τής έπέτρεψαν ούτε καν να άποχωρηθή για τέλεωταία φορά τον άνδρα της. Άλλά τή στιγμή που ο γιατρός ετοιμάζεται ν' άνεβθί στο άμάκι που θα τον μεταφέρει στη Μασσαλία, ένας ρωμαλέος και ώρασιος νέος, διασχίζει άπότομα το συγκεντρωμένο πλήθος και τήν διπλή σειρά των στρατιωτών και όρνεται έξωλλος στην άγκυλιά του γιατρού. Εινε ο Ζωρζ... Τό κινήμα του εινε τόσο ταχύ και θιαπο, που οι ουουοί δέν προσθάνουν να τον άναγκαστούν. Οι δύο αυτοί άνδρες, που τόσο καλά συνταυτίζόντουσαν ή σκέψεις τους, άνταλλάσσουν ένα τελευταίο φιλημα θουδó, τραγικό...

—Θά σέ εκδικήσω, πατέρα!... ψιθυρίζει ο Ζωρζ.

—Αν θέλεις να μέ εκδικήσης, έργάσου! άποκρίνεται ο γιατρός Κλεμανσώ.

Κατόπιν άνεβαίνει στο μικρό στενόχωρο άμάκι, το όποιο μεταφέρουν τούς φυλακισμένους, και τά άλογα ξεκινούν μεταφέροντας τον γιατρό στον όδουρόν δρόμο τής έξορίας...

Ότώσος, μόλις ο έξόριστος έφθασε στη Μασσαλία, έφθασε συγχρόνος και μιά διαταγή να άφεθθί έλευθερος και ο Βενιαμίν Κλεμανσώ έσπευσε να έπιστρέψη στη Νάντη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο Τσάρος τής Ρωσίας Παύλος Α' εκάλεσε μιά μέρα στο παλάτι το στρατηγό Σουβαρόφ, για να τον στείλη άρχιστράτηγο στην 'Ιταλία.

Ο Σουβαρόφ είχε κάμει πολλούς νικηφόρους πολέμους, μά ήταν από πολλό υπό δυσμένειαν κι' έπήγε στο παλάτι χωρίς έπωμίδες, χωρίς ξίφος, χωρίς κανένα διακριτικό του βαθμού του. Ο Άυτοκράτωρ, καθισμένος στο θρόνο και περιστοιχιόμενος άπ' όλους τούς αυλικούς του, έξεπλάγη θλέςποντάς του, μά ή κατάπληξι του δέν είχε πεία όρια, όταν εβλε τον Σουβαρόφ να πέφτι κάτω και να πλησιάζη προς τον θρόνο, βαδίζοντας με τά τέσσερα!...

—Τρελλάθηκες, στρατηγέ! έφώναξε τότε θυμωμένος

—Δέν τρελλάθηκες, Μεγαλειότατε, άπάντησεν ο Σουβαρόφ. Μά για να φτάση κανείς μέχρι του θρόνου σου, έτσι πρέπει να βαδίζη. Πρέπει ή το σώμα του ή ή ψυχή του να σέρνεται μπροστά σου. Προτιμώ λοιπόν να περπατώ με το σώμα μου σαν ζώο και να κρατώ τήν ψυχή μου ψηλά.

Τά λόγια αυτά του Ρώσου στρατηγού συγκίνησαν τον Άυτοκράτορα, ό όποιος τον περιέβαλε και πάλιν με τήν όμηλή του εβνοια.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η τερατολογία του Άχμετ Άγά. Πώς ε γυιός του θέλησε να τού κόψη το ελάττωμα του. «Χωράφι αγέρας» ή δρόμο μου. Ο μπικρηξ Σουλτάνος. Τά άποτελέσματα τού κρασιού κλπ.

Ο Άχμετ Άγάς ήταν ένας καλός νοικοκύρης, μά είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Πάντοτε παρίστανε τά πράγματα υπερβολικά, πάντοτε κατοποιούσε τήν αλήθεια. Ήταν τερατολόγος. Ο γυιός του στενοχωριόταν πολύ γι' αυτό το ελάττωμα του πατέρα του. Κάποια μέρα, που ο Άχμετ Άγάς τού παραίει και πάλι, δέν κρατήθηκε :

—Πατέρα, τού ελε, με έκανε ρεζίλι στον κόσμο κι' αυτές τίς ψευές που κόβεις. Γιατί τού κάνεις αυτό : Λέγε τήν αλήθεια !..

—Θέλω, βρε παιδί μου, άπάντησε ο Άχμετ Άγάς, μά δέν μπορώ πεία. Σινηθισα, καθώς βλέπεις. Κάθε φορά που αρχίζω να λέω κάτι, δέν ξέρω πως μωχχεται κι' άμέσως τό φουσκάνω, τό φουσκάνω, ως που τό κάνω έχατο φορές μεγαλείτερο από ό,τι πραγματικά εινε...

—Καλά, ελε τε γυιόε. Λοιπόν, κάθε φορά που θ' αρχίζω να τω παραίεις, έχω θά σου κάνω ένα νόημα, να, θά βήξω, άς ποίμε. Τότε έτσι θά συγκρατείσαι και έτσι, σιγά-σιγά, θά βελώνης να λές ψήματα... Σύμφωνοι ;

—Σύμφωνοι. !..

Άφού εβαν τά λόγια αυτά, βήξαν μαζί, πατέρας και γυιός, να πάνε στο κωρνεϊό. Εκεί ήταν μαζεμένοι πολλοί χωριάτες. Μήνην για πολλά πράγματα, πέρισσι κάποιος ως" και ο Άχμετ Άγάς δέν είχε πη ακόμα κανιά ψευτιά. Έβρανα όμως άρχισε να λέη :

—Χτέ, βρε παιδί, ελε κι' έχω ν' άγοράσω ένα χωράφι. Ο γυιός μου μεγαλώσε, βλέπεις, κοινοτει να στήση δικό του νοικοκυριό... Λοιπόν, άγόρασα ένα χωράφι, μά τί χωράφι... Ισαιε...

Ήταν έτοιμος να τά παραφουσκώση πάλι τά πράγματα, μά τή στιγμή εκείνη θυμήθηκε όσα τού είχε πη ο γυιός του και κοινοτει. Έβρσε προς τó γυίο του, μά εκείνος μούλασε με κάποιον και δέν τον πρόσέξε.

—...Ισαιε χίλια πεντακόσια στρέμματα μάζος και...

—Γούχοι ! έδξε ο γυιός του, μόλις άκουσε τά χίλια πεντακόσια στρέμματα του πατέρα του.

—Χίλια πεντακόσια στρέμματα μάζος, να, έτανελάβε ο Άχμετ Άγάς, μά όχι και πολύ φαρδύ!... Ισαιε... να πάρη ο διάβόλος... Ισαιε...

—Γούχοι ! ζανόδηξε ο γυιός του, για να προιάθη κανιά κανουρία τερατολογία του πατέρα του.

—...Ισαιε... δυό στρέμματα πλάτος !.. ελε ο Άχμετ Άγάς, παραλαλιμένος και στενοχωρημένος.

—Χά ! χά ! έκαναν τότε οι χωριάτες, που ήταν μαζεμένοι στο κωρνεϊό. Χίλια πεντακόσια στρέμματα μάζος, δυό στρέμματα πλάτος ! Μά σύ, τότε, όραιο άγόρασε, Άχμετ Άγά, όχι χωράφι !..

—Όραιο άγόρασα, να !.. άπάντησε ο Άχμετ Άγάς θυμωμένος. Μά, άς ελετε αυτός του διαβόλου ο γυιός άπο μπροστά μου (και έδειξε τον γυίο του), και τότε θά βλέπατε, χωράφι θά άγόραξα ή τοίφελι !..

Ο Σουλτάν Πατισιά ήταν μπικρηξ κι' επειδή ήξερε πως ή θρησκεία του άπαγορεύει το ποτό, ρώτησε μιά μέρα τούς αυλικούς του :

—Εινε άμαρτία να πινη κανείς ή ή θρησκεία μας μάς έμποδίζει να και μόνο για ν' άποκρηγούμε τις κακές συνέπειες του μεθυσού ; Οποιος μού δόση τήν καλύτερη άπάντησι, θά τον κάνω βεζύρη μου.

Ο προσκεκλημένος άρχισαν τότε να λένε τή γνώμη τους, μά ο Σουλτάν Πατισιά δέν φαινόταν ικανοποιημένος, ως ότου κάποιος ελε :

—Έμένα ή ιδέα μου εινε πως δέν εινε άμαρτία να πινη κανείς κρασί. Μά ή θρησκεία μας μάς έμποδίζει να τό πινουμε, για ν' άποκρηγουμε τις κακές συνέπειες του μεθυσού. Γιατί το μεθύσι δίνει στον τυφλό σήμασ και στον κοιποπό πόνια και λούθη στον τυτωρό...

—Πώς γίνεται αυτό ; ρώτησε ο Σουλτάν Πατισιά.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε εκείνος. Μιά φορά ένας τυφλός, ένας κοιποτός χωρίς πόνια κι' ένας φοικαράς μεθυσαν σ' ένα καπηλειό. Τότε ο τυφλός σήμασε το ποτήρι του και φώναξε :

—Άδέρφια, ελε, πινω στην ύγειά σου αυτό το κρασιόκι, που εινε χίτρινο και διαφανο σαν το κερχιμάρι !..

Ο κοιποτός άρχισε να γαροκφέλι, μόλις άκουσε αυτά τά λόγια.

—Αίντε να χαθής, στραβέ ! τού φώναξε. Τό κρασί εινε μαύρο και ού τό λές χίτρινο σαν κερχιμάρι !.. Νά, πά' την !..

Και αυτός, που δέν είχε πόνια και περπατούσε με δεκανίκια, σάμψε έπάνω στο σκαμνί του, σαν ναβηνε μια κλωτσιά του τυφλού ! Μά τά ποτήρια κίλησαν, καθώς κινήθηκε, και τό ένα έφτασε κάτω και έσπασε. Γέλασε τότε ο φοικαράς μπροξ σ' αυτό τό δειγμα. Και ένθ δέν είχε ψηλή τασιατή στην τσέπη, φώναξε ένδοιασιασμένος :

—Σπάσ'τα, αδερφέ μου κοιποτέ, σπάσ'τα δία. Έγώ πληρώνω !..

Βλέπεις, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ελε στο τέλος ο προσκεκλημένος στον Σουλτάνο, ότι εβχα δικηο σ' αυτό που έλεγα. Τό κρασί θά κινή τον τυφλό να θαρρη πως βλέπει, τον κοιποπό μάς μωροει να δόση κλωτσιά και τον φοικαρά να θαρροή πως μωροει να πληρώση !

—Μπαρό, τού ελε εχχαριστημένος τότε ο Σουλτάν Πατισιά. Τά ελες πολύ όμορφα. Σε κάνω βεζύρη μου !..

